

“காலத்தை
மறப்பதற்கான
இயக்கமே
ஐக்கியப்படுத்துதல்”

வசந்த இதழ்

Vasanta Ethal

ISSUE 3

FEBRUARY 2012 - APRIL 2012 Rs.2/- VOL VI

KRISHNAMURTI FOUNDATION INDIA

VOLUME VII ISSUE - 1

நம் வாழ்வில் பொதுவாக ஏகாந்தம் என்பது வெகு குறைவாக உள்ளது. நாம் தனிமையில் இருந்தாலும், நம் வாழ்விலும் மனதிலும் ஏராளமான அனுபவங்கள், நிறைய விஷய ஞானங்கள், அனுபவங்களின் நினைவுகள், கவலை, துன்பம், மனப்போராட்டங்கள் முதலியவை வந்து மனதை ஊக்கமில்லாததாகச் சோர்வுற்றதாகச் செய்து விடுகின்றன. பின்னர் ஏகாந்தம் எங்கே ? அல்லது நேற்றைய நினைவுகளின் சுமையை இன்னும் சுமந்து கொண்டிருக்கிறோமா ?

இரண்டு துறவிகளைப் பற்றி சுவையான கதை ஒன்று உண்டு. ஒரு நாள் இருவரும் ஒரு கிராமத்திலிருந்து இன்னொரு கிராமத்திற்குச் சென்று கொண்டிருக்கும்போது ஆற்றின் ஓரத்தில் ஒரு இளமை ததும்பும் பெண் ஒருத்தி அழுது கொண்டிருப்பதைக் கண்டார்கள். ஒரு துறவி அவளிடம் சென்று ‘தங்கையே, ஏன்மா அழுகிறாய் ?’ என்று கேட்க, அந்தப் பெண் “என்னுடைய வீடு ஆற்றிற்கு

அந்தக் கரையில் இருக்கிறது. நான் இன்று காலை ஆற்றைக் கடந்து வந்தேன். அப்போது நீர் வடிந்திருந்ததால் எளிதாக வந்துவிட்டேன். ஆனால் இப்போது வெள்ளம் அதிகமாக இருக்கிறது. படகும் இல்லை. நான் அக்கரைக்குப் போக முடியவில்லையே” என்று கூறினாள். அதற்கு அத்துறவி “அவ்வளவுதானே” என்று கூறி அந்தப் பெண்ணைத் தூக்கிக் கொண்டு ஆற்றைக் கடந்து அக்கரையில் விட்டு விட்டுப் பின்னர் இரு துறவிகளும் பயணத்தைத் தொடர்ந்தனர். இரண்டு மணி நேரம் கழித்து இரண்டாவது துறவி ‘சகோதரனே, நாம் இருவரும் ஒரு பெண்ணையும் தொடுவதில்லை என்று சபதம் பூண்டுள்ளோம். நீ செய்த செயல் பெரிய பாவமல்லவா ? அந்தப் பெண்ணைத் தூக்கிக் கொண்டு வந்தபோது உன் உணர்ச்சிகள் கிளர்ச்சியடையவில்லையா, மனம் இன்பமடையவில்லையா ?’ என்று கேட்க, பெண்ணைத் தூக்கிக் கொண்டு வந்த துறவி “அந்தப்

☞ 2

சுதந்திரத்தைப் பற்றி பேசுகையில்...

சுதந்திரமான மனம் என்றால் என்ன என்று உங்களுக்குத் தெரியுமா ? எப்பொழுதாவது உங்கள் மனதின் செயல்பாட்டைக் கவனித்திருக்கிறீர்களா ? மனம் சுதந்திரமாக இல்லை, சரிதானே ? பயத்திலிருந்து விடுபட்டு, சுதந்திரமாக இருப்பது மனதிற்கு மிகுந்த சிரமமானக் காரியமாக இருக்கிறது. பயத்திலிருந்து விடுதலை என்று சொல்லும்போது, பிறரை பின்பற்றிச் செல்லவும், செல்வத்தைக் குவிக்கவும், ச ம் பி ர த ர ய ங் க ளை க் கடைபிடிக்கவும் நமக்கு இருக்கும் விருப்பத்திலிருந்தும் உண்மையான விடுதலைப் பெறுவது என்றும் பொருள்படுகிறது; விடுதலைப் பெறுவது சிரமமாக இருப்பதற்கு

இதுவே காரணம். சுதந்திரமான மனதுடன் செயல்படுவது, தா ன் தோ ன் றி த் த ன மாகச் செயல்படுவதாகப் பொருள்படாது.

விரும்பியதைச் செய்ய சுதந்திரம், ஆணையோ பெண்ணையோ தேர்ந்தெடுக்க சுதந்திரம், எந்த புத்தகத்தையும் படிக்க சுதந்திரம், படிக்காமலிருக்க சுதந்திரம் என்று சுதந்திரத்தைப் பற்றி நாம் பேசுகிறோம். நம் எ ண் ண ங் க ளை வெளிப்படுத்துவதற்கும், விருப்பப்பட்டவற்றையெல்லாம் செய்வதற்கும் நாம் சுதந்திரத்தை பயன்படுத்துகிறோம். சுதந்திரம் மனிதனை சீரழியச் செய்கிறது என்ற க ரு த் து டையவர்களாய்

☞ 4

பெண்ணை இரண்டு மணி நேரத்திற்கு முன்பே இறக்கி விட்டுவிட்டேன், ஆனால் நீ அவளை இன்னும் மனதில் சுமந்து கொண்டிருக்கிறாய் அல்லவா” என்று கேட்டாராம்.

இதைத்தானே நாமெல்லோரும் செய்து கொண்டிருக்கிறோம். நம்முடைய சமையை எந்நேரமும் சுமந்து கொண்டிருக்கிறோம். நாம் அவற்றிற்கு முடிவு காண்பதில்லை. அந்தச் சமையகளை நம்மைவிட்டு அகற்றி விடுவதில்லை. எந்தப் பிரச்சினையாக இருந்தாலும் நம்முடைய முழுக் கவனத்தையும் அந்தப் பிரச்சினை மீது செலுத்தி ‘உடனடியாகத்’ தீர்வு காண வேண்டும். அடுத்த நாளைக்கு அல்லது அடுத்த நிமிடத்திற்கென்று அதைத் தள்ளிப் போடக்கூடாது. அப்போதுதான் மனதில் ஏகாந்தம் இருக்கும். இந்த நிலையில் நீங்கள் பெருங்கூட்டத்தில் இருந்தாலும், எங்காவது பேருந்தில் சென்று கொண்டிருந்தாலும் கூட மனம் ஏகாந்தத்தில் இருக்கும். அந்த ஏகாந்த நிலை புத்துணர்வு கொண்ட மனதை, களங்கமற்ற மனதைக் காட்டுகிறது.

மனதிற்குள்ளே ஏகாந்தமும் பூரண இடைவெளியும் இருப்பது மிகவும் முக்கியம், அப்போதுதான் மனம் சுதந்திரமாகக் கட்டுகளின்றி இருக்க முடியும். கட்டுகளின் ஆதிக்கமின்றி சுதந்திரமாகச் செயல்பட முடியும். மன சுதந்திரத்தில்தான் சீரிய பண்புகள் தோன்ற முடியும். அதேபோன்று மனதின் பரந்தவெளியில் தான் நல்லது எதுவானாலும் மலர முடியும். நமக்கு அரசியல் சுதந்திரம் இருக்கலாம், ஆனாலும் மனதில் பரந்த வெளியில்லை. மனதில் பரந்த வெளியில்லையென்றால் எந்தவிதமான சீரிய பண்பும் நல்லது எதுவும் வளர்ந்து வெளிப்பட வாய்ப்பில்லை. மனதில் பரந்த வெளியும் மன நிசப்தமும் வேண்டும். ஏனெனில் மனம் மற்ற எதன் ஆதிக்கமுமின்றி, எந்த விதமான பழக்கப்படுத்தலுமின்றி, அளவற்ற அனுபவங்களின் பிடிப்புமின்றி

ஏகாந்த நிலையில் இருந்தால்தான் மனதில் புதியது என்று கூறத்தக்க ஏதாவது தோன்ற முடியும்.

சிந்தை அமைதியாக இருந்தால் மட்டுமே எதையும் தெளிவாகப் பார்க்க முடியும். கிழக்கத்திய நாடுகளில் மன அமைதியைக் கொண்டு வரும் முயற்சிகளைத்தான் தியானம் என்கின்றனர். அதற்காக அவர்கள் எண்ணங்களைக் கட்டுப்படுத்துகின்றனர். எண்ணங்களைக் கட்டுப்படுத்துவதும் ஓயாமல் பிரார்த்தனைகளைத் திரும்பத் திரும்ப ஒதிக் கொண்டிருப்பதும் ஒன்றுதான். இந்த நிலையில் தம்முடைய பிரச்சினைகள் எல்லாம் தீரும் என எதிர்பார்க்கின்றனர். மனதிலுள்ள பயங்களிலிருந்து விடுதலை, துக்கங்களிலிருந்து விடுதலை, விசாரங்களிலிருந்து விடுதலை மற்றும் தானே ஏற்படுத்திக் கொண்ட பல சிக்கல்களிலிருந்து விடுதலை என்பன போன்ற இவற்றினின்று விடுதலையடையாமல், மனம் உண்மையாகவே எப்படி அமைதியாக இருக்க முடியுமென்று எனக்குத் தெரியவில்லை.

உடல் பாதுகாப்புக்கென்று நம் மூளையில் உள்ள உயிரணுக்கள், எதையாவது செய்து அதை அடைய வேண்டுமென்ற பாணியில் செயல்படுகின்றன. உணவு, உடை இருக்க இடம் வேண்டி இந்த உயிரணுக்கள் பாதுகாப்பைத் தேடி செயல்படுகின்றன. ஆனால் உளவியல் பாதுகாப்பு இப்படி முயற்சி செய்து அடைவது என்கிற வகையில் இல்லை. நம்முடைய உறவு முறைகளில், மனோநிலைகளில், மன இயக்கங்களில் பாதுகாப்பு வேண்டுமென்று உரிமையுடன் கேட்கின்றோம், ஆனால் இவை எவற்றிலும் பாதுகாப்பு இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. எந்த உறவிலும் பாதுகாப்பு இல்லை என்று நீங்களே கண்டு புரிந்து கொண்டால், மனவியலில் நிரந்தரம் என்று கூறத்தக்கது ஒன்றுமில்லை என்று புரிந்து கொண்டால் வாழ்க்கையில் உங்கள் அணுகுமுறையே

வித்தியாசமானதாக இருக்கும். வெளிப்புறப் பாதுகாப்பு, அதாவது உணவு, உடை, இருக்க இடம் போன்றவை ஒவ்வொருவருக்கும் இருக்க வேண்டியது மிகவும் முக்கியம். ஆனால் மன ரீதியான பாதுகாப்பைத் தேடும்போது இந்த வெளிப்புறப் பாதுகாப்பு அழிக்கப்பட்டு விடுகிறது.

மன இயக்கங்களுக்கும் அப்பால் செல்ல வேண்டுமெனில் மனதில் பரந்த வெளியும் அமைதியும் தேவை. ஆனால் சுயநல நினைவுகளையே எப்போதும் கொண்டுள்ள மனதில் பூரண அமைதி எப்படி வரும்? மனதை ஒருவர் ஒழுங்குபடுத்தலாம், அடக்கலாம், ஒரு குறிப்பிட்ட குறிக்கோளுக்கு ஏற்ப உருவாக்கலாம். ஆனால் இத்தகைய ‘சித்திரவதைகள்’ மனதை மந்தமடையத்தான் செய்யும். மனம் அமைதியாக இருக்க வேண்டுமென்ற கொள்கையை வைத்துக் கொண்டு அந்தக் கொள்கையை நாடிச் செய்யும் செயல்பாடுகள் எல்லாம் பயன் தருவதில்லை. ஏனெனில் மனதை எதற்கும் கட்டாயப்படுத்தும்போது மனம் குறுகி, மந்தமாகித் தேக்கம் கொண்டுவிடுகிறது. எந்தவிதமான அடக்குமுறையும், கட்டாயமும் மனப் போராட்டத்தைத்தான் விளைவிக்கும். ஆகையால் அடக்கு முறையினாலும், வெளிப்புற ஒழுக்கங்களினாலும் ஆவது ஒன்றுமில்லை. அதே போன்று ‘‘ ஒழுக்கமேயில்லாத ’’ வாழ்க்கையினாலும் ஒரு பயனுமில்லை.

மனச்சுதந்திரம் தொடக்கத்திலேயே இருக்க வேண்டும், கடைசியில் அல்ல. ஒழுங்குகளைப் ‘பின்பற்று’ தலிலிருந்து விடுதலையடைவதே ஒரு ஒழுங்குதான். எதையும் கற்றுக் கொள்வதே ஒழுங்குதான். கற்றுக் கொள்வதிலே மனத்தெளிவு உண்டாகும். அடக்குதல், இடங்கொடுத்தல், சலுகை காட்டுதல் போன்ற செயல்களின் அமைப்புகளையும் இயல்புகளையும்

தெரிந்து கொள்ள மிகுந்த கவனம் தேவை. எதையும் சரிவர புரிந்து கொள்ளுதலால் அடக்குமுறை என்றில்லாது ஒழுக்கம் தானே வரும்.

நம் மனவியலில் ஆதிக்கம் செலுத்தும் அதிகாரங்களைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டுமாயின் மனச்சுதந்திரம் வேண்டும். நாம் அவற்றைப் புரிந்து கொள்ளும்போது மனவியல் அதிகார அமைப்புகளை ஒதுக்குகிறோம். அப்படி ஒதுக்கித் தள்ளுவதே மனத்திற்குத் தெளிவு வந்து அதிலுள்ள அதிகாரங்களின் பிடியிலிருந்து மனம் சுதந்திரம் அடைய வல்லதாகிறது. வெளிப்புற ஒழுக்கங்கள், தலைவரின் ஆணை, இலட்சியங்கள், அவசியம் தேவை என்று கருதப்பட்டவைகளை ஒதுக்குவதே அவைபற்றி கற்றுக் கொள்ளுதலாகும். அதிகாரங்களைப் பற்றிக் கற்றுக் கொள்வதே ஒழுக்கமாகும். அதிகாரங்களை வேண்டாம் என்று ஒதுக்குவதே மனத்திற்கு உடன்பாடான செயலாகும். அவ்வாறு ஒதுக்கித் தள்ளுவதே மனத்திற்கு அமைதியளிக்க வல்லதாகிறது.

மனதை அடக்குதல் அமைதிக்கு இட்டுச் செல்லவில்லை எனப் புரிந்து கொண்டோம். அதேபோன்று மன அமைதிக்காக மனத்திற்குகந்த ஒரு பொருளை நாடினால் அந்தப் பொருளில் மனம் ஒன்றி விடுகிறது. எப்படியெனில் அமும் குழந்தைக்கு ஒரு பொம்மை கொடுத்தால் அழுகை நின்று குழந்தை அமைதியாக இருக்கும். பொம்மையை அதனிடமிருந்து எடுத்துவிட்டால் அது மறுபடியும் அழ ஆரம்பித்துவிடும். பொம்மை எப்படிக் குழந்தையின் மனதை ஈர்த்துக்கொண்டு விடுகிறதோ அதேபோன்று பெரியவர்களாகிய நமக்கும் மனதை ஈர்க்கும் பலபொருட்கள் உலகில் உள்ளன. விஞ்ஞானத்தில், கல்வியறிவில், கலையில், கோவிலுக்கு செல்லுவதில், சினிமாப் பார்ப்பதில் அல்லது இவை போன்று மனதை ஈர்க்கும் பல செயல்களில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கும் வரை

நம் மனம் அமைதியாக இருப்பது போல் தோன்றும். ஆனால் மனம் உண்மையில் அமைதியாக இருக்கவில்லை.

மன இரைச்சல் நின்றால், எண்ணங்கள் நின்றால் அமைதி வரும். அந்த அமைதி நமக்குத் தெரியும். எண்ணங்களின் ஓட்டம் நின்றால் வரும் அமைதி, அமைதி அல்ல. நான் கூறும் 'அமைதி' முற்றிலும் மாறுபட்டது, அழகும் அன்பும் போன்றது. நாம் கூறும் அமைதி, அமைதியான மனத்தின் விளைவுமல்ல. இவற்றைப் புரிந்து கொண்டவுடன் 'சும்மா இரு' என்று கூறும் மூளையின் உயிரணுக்களின் விளைவுமல்ல. புரிந்து கொண்ட உயிரணுக்களே அமைதியை உண்டு பண்ணும். அப்படி உண்டு பண்ணப்பட்ட அமைதி நாம் கூறும் அமைதியல்ல. பார்ப்போன்தான் பார்க்கப்படுவது என்ற நிலையில் தோன்றும் கவனத்தின் விளைவுமல்ல. நாம் கூறும் அமைதி பார்ப்போன்தான் பார்க்கப்படுவது என்ற நிலையில் மன எதிர்ப்புத் தன்மை இல்லை தவிர அங்கே நாம் கூறும் அமைதியில்லை.

தெரிந்தவைகளிலிருந்து விடுதலையடைய அன்றாடம் தெரிந்தவைகளுக்கு முடிவு காண வேண்டும். அன்றாடமும் நாம் கொண்டுள்ள மனப்புண்கள், புகழ்ச்சிகள், இகழ்ச்சிகள், தன்னைப் பற்றித்தானே கொண்டுள்ள கணிப்புகள், அனுபவங்கள் போன்றவைகளுக்கு 'முடிவு' காண வேண்டும். அப்போதுதான் மூளையில் உள்ள உயிரணுக்கள் இளமையாக, சுத்தமாக, புதுமையாக, களங்கமில்லாதனவாக இருக்கும். ஆனாலும், இந்த இளமை, புதுமை, களங்கமில்லாத தன்மை, மிருதுவான தன்மை, சாதுத் தன்மை போன்றவை கூட 'அன்பு' என்பதை உண்டாக்காது. இவற்றில் கூட அழகு அல்லது அமைதியின் சாயல் இல்லை. ஏனெனில் அமைதி, அழகு, அன்பு போன்றவை காரணங்களின் விளைவுகள் அல்ல.

இரைச்சலின் முடிவில் வரும் நிசப்தத்தைப் போன்றில்லாமல் இருக்கும் நாம் கூறும் அமைதி கூட,

ஒரு தொடக்க நிலைதான். ஒரு சிறு துவாரத்தின் மூலம் நுழைந்து ஒரு பெரிய அளவிடக்கூடிய சமுத்திரத்திற்குள், கணக்கிலடங்கா ஒன்றுக்குள், காலத்தைக் கடந்த நிலைக்குள் செல்வது போன்றதாகும். ஆனால் இந்த நிலையை வெறும் வார்த்தைகளால் புரிந்து கொள்ள முடியாது. மனதின் முழு அமைப்பையும் அதன் இயக்கத்தையும் புரிந்து கொள்ளுதல், இன்பம், துன்பம், பயம், கவலை போன்றவற்றைப் புரிந்து கொள்ளுதல் போன்றவற்றால் மூளையில் உள்ள உயிரணுக்கள் தாமாகவே அடங்கிய நிலை எய்தும். 'தாமகவே' அவை அடங்கிய நிலையில் ஒருவேளை அந்த வருணிக்கப்பட முடியாத நிலை வரலாம். அந்த நிலையை யாரும் உங்களுக்கு அளிக்க முடியாது. உங்களுக்கு அப்படி வந்த நிலையை வேறு யாரும் பறிக்கவும் முடியாது. உயிரோட்டமுள்ள மனம்தான் அமைதியான மனம், அடக்கப்பட்ட மனமல்ல. அத்தகைய மனதில் மன ஒருமை நிலையில்லை. அதனால், அங்குக் காலமுமில்லை, வரையறைக்குள் அடங்கிய இடைவெளியுமில்லை. அம்மனம்தான் எந்த வரையறையும் எந்தவிதமான எல்லையும் இல்லாத மனம். இதுதான் உண்மை, இதுதான் மெய்ப்பொருள்.

அறிந்ததின்னும்
விடுதலை

அத்தியாயம் - 14.

சர்வாதிபத்திய நாடுகளின் ஆட்சியாளர்கள் இருப்பதால், அங்கு சுதந்திரம் மறுக்கப்படுகிறது.

ஆக சுதந்திரம் என்றால் என்ன ? இரண்டிலிருந்து ஒன்றை தேர்வு செய்தல் என்ற அடிப்படையில் அமைந்ததாகவா அது இருக்கிறது ? நாம் விரும்பியதைச் செய்வதா சுதந்திரம் ? உளவியல் நிபுணர்கள், உணர்ச்சிகளை கட்டுப்படுத்தாமல் உடனே வெளியிட்டுவிட வேண்டும் என்று கூறுவதை அளவிற்கு மீறியே செயல்படுத்துகிறோம் ! இப்படி வெளியிடுவது சுதந்திரம் என்றழைக்கப்படுகிறது ! சுதந்திரத்தை எந்த அளவிற்கு அற்பமாக்கி விட்டோம் !

அடக்குமுறை, கட்டுப்பாடு, அடிபணிதல், 'புனித புத்தக'த்தின் அதிகாரத்திற்கு அடிபணிதல் ஆகிய குறுகிய வட்டத்திற்கு மேலோ அல்லது அதைத் தாண்டியோ நாம் செல்லாதிருப்பது ஒரு விந்தையே ! இக்கட்டுப்பாடுகளுக்குள் இருக்கும் நம் மனம் ஒருபோதும் மலர்ச்சியுறாது. பயம் என்னும் இருட்டில் இருந்துகொண்டு எதனால் தான் மலர்ச்சியுறமுடியும் ?

சுதந்திரத்தை தேட எங்கிருந்து தொடங்குவீர்கள் ? சமுதாயம், தனி நபரின் பேச்சுச்சுதந்திரத்தை 'சுதந்திரம்' என்கிறது; மாறாக சுதந்திரம் உள்முகமாக மலர்கிற ஒன்றா ?

அரசியல் சுதந்திரம், சமயச் சுதந்திரம், சிந்தனைச் சுதந்திரம், தெரிவு செய்ய சுதந்திரம் போன்றவற்றை நம்மில் பலர் கோருகிறோம். அரசியல் சுதந்திரம் இருக்க வேண்டியது அவசியம்தான். ஆனால், நம்மில் பலர், அகத்தில் சுதந்திரமாக இருப்பது சாத்தியமா, மற்றும், அதைப்பெறவேண்டும் என்றெல்லாம் எண்ணுவதே இல்லை. சுயதேவைகள், விருப்பங்கள், நிறைவுகள், முன்னிறுத்தல்கள், ஏக்கங்கள், ரசனைகள் ஆகியவற்றிற்கு நமது மனம் அடிமையாகிப் போயிருக்கிறது. ஆனால், நாம்

எப்போதும் வெளிப்புற சுதந்திரத்தையே வேண்டுகிறோம் - சமுதாயத்தை எதிர்க்கவும், குறிப்பிட்ட சமூக அமைப்பை எதிர்க்கவும் சுதந்திரத்தைக் கோருகிறோம். சமுதாயத்திற்கு எதிரான வன்முறைக்கிளர்ச்சிகள் உலகம் பூராவும் நடந்துகொண்டிருக்கிறது. இது, அக மாற்றத்தை விட வெளிப்புற மாற்றத்திலேயே நாம் மிகுந்த கவனம் செலுத்துகிறோம் என்பதை வெளிப்படுத்துகிறது.

கலை, அறிவியல், அரசியல், சமயம் என்று பலவாகவுள்ள துறைகளில் எந்த துறையில் உயர்ந்த சாதனை படைத்திருப்பினும், சுதந்திரம் மறுக்கப்பட்டால், சாதனையாளன் ஆற்றலை இழந்து விடுகிறான்.

நம்மை எது தளைப்படுத்துகிறது என்பதைப் புரிந்துகொள்வதுதான் சுதந்திரத்தின் முதல் படியாக இருக்கிறது. சம்பிரதாயங்கள், மரபுகள் போன்றவற்றால் கட்டுண்டிருக்கிறோம் என்பதை நாம் அறிந்திருக்கிறோமா ?

வாழ்க்கை முழுவதும் சமூக நெறிமுறைகளுக்கும், உங்கள் தனிப்பட்ட சுவாசங்களுக்கும் இணங்கியும், அடிபணிந்தும் சரிகட்டிக்கொண்டும் போகிறீர்கள். இவ்வுண்மையை நீங்கள் பார்த்தால், எண்ணங்கள், கருத்துகள், கொள்கைகளின் அடிப்படையில் பிறக்கும் எல்லாச் செயல்களும் போலித்தனமானவை என்பது உங்களுக்குப் புரியும். கருத்துகள், கோட்பாடுகள், மரபுகள், கடந்த காலத்தின் அறிவுரைகள் ஆகியவை அனைத்தும் போலித்தனமானவை.

உங்களின் மனதில் இருக்கும் உணர்வுகளிலிருந்தும், மற்றவர்கள் உங்களின் மீது செலுத்தும் அதிகாரங்களிலிருந்தும் விடுதலைப் பெற, கடந்த கால அனுபவங்கள் அனைத்திற்கும் நீங்கள் இறந்துபட வேண்டும். விடுதலைப் பெற்ற மனம் எப்பொழுதும் புத்துணர்வுடன், இளமையுடன், கள்ளங்கபடமற்று,

உத்வேகமும் தீவிரமும் நிரம்பியதாக இருக்கும். சுதந்திரமான நிலையில் மட்டுமே, ஒருவரால் கற்றுக்கொள்ளவும், கவனித்தறியவும் முடியும் என்பதால் சுதந்திரம் பெற நம் மனதின் எண்ண இயக்கங்களை உண்மையிலேயே விழிப்புணர்வுடன் பார்க்கவேண்டியது மிகவும் அவசியமாகிறது. பார்ப்பவற்றைத் திருத்த முயலாமலும், இப்படித்தான் இருக்கவேண்டும் அல்லது இருக்கக்கூடாது என்று கட்டளையிடாமலும், பார்க்க வேண்டும். நீங்கள் திருத்த முயலும் அக்கணமே, வேறொரு அதிகாரத்தை, தணிக்கையாளரை நிறுவி விடுகிறீர்கள்.

என்னுள் குழப்பம் இல்லாமல் இருக்கும்போதும், நான் கண்ணிப் பொறிகள் எதிலும் சிக்காமல் இருக்கும் போதும் மட்டுமே எனக்குள் சுதந்திரம் இருக்க முடியும். அரும்பெரும் நூல்களும், குருமார்கள், இரட்சகர்கள், போதகர்கள், மனோதத்துவ நிபுணர்கள், உளவியலாளர்கள் போன்றவர்களும் கண்ணிப்பொறியை ஒத்தவர்களே. பொறிகளாகச் சிக்கவைப்பவைகளையும், அவைகளிலிருந்து விடுதலைப்பெற வேண்டிய அவசியத்தையும் விழிப்புடன் கவனித்து அவற்றிலிருந்து ஒருவரால் விடுதலைப்பெறமுடியுமா ? பயங்கள், கவலைகள், மனத்தாங்கல்கள் ஆகியவற்றிலிருந்தும் முற்றிலுமாக வெளிவந்து விடுதலைப்பெறுவதை, என்னுள்ளிருந்து, என் மனத்திலிருந்து ஆரம்பிக்க வேண்டாமா ?

விடுபட்ட நிலையில், சார்ந்திருப்பவை என்று எதுவுமின்றி, நீங்கள் தனித்து நிற்கிறீர்கள்; மிகுந்த தீவிரத்துடன் இவ்விஷயங்களில் கவனம் செலுத்துபவரின் உண்மை நிலை அவ்வாறாகத் தான் இருக்கும். உதவியை பிறரிடமிருந்தோ, பிற பொருட்களிலிருந்தோ நீங்கள் எதிர்பார்க்காத நிலையில், கண்டறிவதற்கானச் சுதந்திரத்தை நீங்கள் பெற்றுவிடுகிறீர்கள்.

சுதந்திரம் இருக்கையில், சக்தி பிறக்கிறது; சுதந்திரம் இருக்கையில், சரியான செயல் என்றோ, தவறானச் செயல் என்றோ எதுவும் கிடையாது. இக்காரணத்தால் மனதில் எந்த பயமும் இல்லை. பயமற்ற மனம், மேன்மையான அன்பை அளிக்கவல்லது. அன்பு இருக்கும் பட்சத்தில், தான் விரும்பியதை மனம் செயல்படுத்தும்.

நாங்கள் கிளம்பும் சமயத்தில், கிருஷ்ணாஜியைப் பார்க்கவேண்டும் என்று சொல்லிக்கொண்டே ஒரு இளைஞன் திடீரென வரவேற்பறையினுள் நுழைந்தான். 'என்னைப் பார்க்க வேண்டுமா ?' என்று கனிவாகக் கேட்டவாறே கிருஷ்ணாஜி நிலைப்படிக்கு அருகே

வந்தார். 'ஆமாம், அவசரமாகப் பார்க்கவேண்டும். நான் உங்களுடன் பேசவேண்டும்' என்று அவ்விளைஞன் இரைந்து கத்தினான். 'என்னுடன் வாருங்கள்' என்ற கிருஷ்ணாஜியுடன் அவனும் சேர்ந்து அவருடைய அறையை நோக்கி நடந்தனர். அவனுடைய பிரச்சனையை அவரிடம் சொல்லிக்கொண்டு சென்றது எங்கள் காதில் விழுந்தது. கிருஷ்ணாஜியின் அறையை அடையும் முன்னரே, அவ்விளைஞன் சிரிக்கத் தொடங்கியது எங்களுக்குக் கேட்டது. 'ஆமாம், மிகவும் சரி' என்று அவன் கத்தினான். சில வினாடிகளுக்குப்பின், அவன்

வரவேற்பறைக்கு திரும்பி வந்தான். அவன் முகம் பிரகாசமாக இருந்தது. 'எனக்குத் தெரியும் ! அவரால் தீர்த்துவைக்க முடியும் என்று எனக்கு நன்றாகத் தெரியும் ! மிக்க நன்றி ' என்றான் அவன். இந்த நிகழ்வு பூராவும் மூன்று வினாடிகளுக்குள்ளாகவே நடந்து முடிந்து விட்டது. அகப்பார்வையின் உடனடியான, தாமதமற்ற செயல் திறனை வெளிப்படுத்துவதாக இந்நிகழ்வு அமைந்தது. விளக்கங்களுக்கு அவகாசம் இல்லாத ஒரு நெருக்கடியாய் இருக்கும்போது, அகப்பார்வையால் உடனடி தீர்வு காணப்படுகிறது.

ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தியும் நெருக்கடியில் தவிக்கும் உலகமும் - பக்கம்.76.

உள்மனப் புரட்சி

கேள்வி : தன் இயற்கையான சுபாவத்தின்படி மனிதன் செயல்படுகிறான். அவன் விரும்பாவிட்டாலும், பாவங்களைச் செய்வதற்கு அவன் கட்டாயப்படுத்தப்படுவதுபோலத் தோன்றுகிறது. அவனை, தவறான செயல்களைச் செய்யத் தூண்டுவது எது ?

கிருஷ்ணமூர்த்தி: பாவச் செயல் என்றால் என்ன ? நற்செயல் அல்லது தீய செயல் என்று நம்மால் அழைக்கப்படுவது எது ? ஐயா, தயவுசெய்து இதைக் கவனமாகக் கேளுங்கள். கவனிப்பதால், நல்ல செயல், கெட்ட செயல் போன்ற வார்த்தைகளின் பிடியிலிருந்து விடுபடலாம். விடுபட்ட நிலையில், ஆக்கப்பூர்வமான நிலையில், பாவமுமில்லை, தவறான செயலுமில்லை; அங்கு இருப்பதெல்லாம் உயிர்ப்பு நிலை, அன்பு நிலை; அது, என்றும் தவறாக இருப்பதில்லை. நாம் அந்த நிலையில் இல்லாததால், நாம், நம் மனதையும் செயல்களையும் இது நல்லது, அது கெட்டது என்று வேலியிட்டு பிரித்துக் கொள்கிறோம்; நாம் இந்த இருமை நிலையில் சிக்கிக் கொள்கிறோம்; இந்தச் சிக்கலிலிருந்து தப்பிக்க, இதற்கு எதிரிடையான மற்றுமொரு இருமை நிலையை உருவாக்குகிறோம். ஒழுக்கம், நற்பண்பு என்பது நம்மில் பலருக்குப் பாரம்பரியமும் மரபுமேயாகும். நாம், நமது சூழ்நிலைகளுக்கும், சமுதாயத்திற்கும், மரபுகளுக்கும் அடிமைகளாக இருக்கிறோம். நமது அண்டை வீட்டுக்காரர், அதிகாரி, அரசாங்கம் மற்றும் கட்சி சொல்வதற்கெல்லாம் நாம் கட்டுப்படுகிறோம். அரசியல் கட்சியோ அல்லது மதவாதக் கட்சியோ, எதுவாயிருப்பினும் அவற்றின் வழியிலிருந்து சிறிதே விலகிச் சென்றாலும், பாவச் செயலாகக் கருதப்படுகிறது. மரபு வழிகளிலிருந்து அங்கீகரிக்கப்பட்டவைகளினின்றும் சிறிது விலகிச் சென்றாலும், திசைமாறிச் சென்றாலும், தீமையாகக் கருதப்படுகிறது. இக்கருத்தை ஏற்றுக் கொண்டவர்களாக வளர்ந்த நாம், மரபிற்கு மாறுபட்டுச் செல்ல விரும்புவதை, பாவச் செயல் என்று அழைக்கிறோம். ஒத்திசைவுடன் நடந்து கொள்வது மேன்மையானதாகவும் மதிப்பிற்குரியதாகவும் கருதப்படுவதால், ஒத்திசைவுடன் நடந்து கொள்வதற்கான விருப்பம் நம்மிடம் அதிகமாய் உள்ளது.

ஆக, எது நல்லது, எது கெட்டது, எது பாவம், எது சத்தியம் என்பன போன்ற விஷயங்கள் பிரச்சினையாக இல்லை. பிரச்சினையாக இருப்பது, பயம் இல்லாமல் இருப்பது எப்படி என்பதுதான். பயம் இல்லாமலிருக்கும் ஒருவருக்குதான், அன்பைப் பற்றித் தெரியும். அவருடைய செயல்கள் அனைத்தும் அன்பிலிருந்து வருவதால், அவருக்குப் பாவம் பற்றி எதுவும் தெரியாது. கட்டாயத்தின் பேரிலோ, கட்டுப்பாட்டின் விளைவாகவோ, அவர் செயல்படாமல், அன்பிற்காக மட்டுமே செய்கிறார். பயம் இருக்குமிடத்தில் அன்பு இருக்காது. ஒரு நாட்டின் பிரஜை என்பதால் கிடைக்கும் பாதுகாப்பு, ஒரு மதத்தைச் சார்ந்தவர் என்பதால் கிடைக்கும் பாதுகாப்பு, கொள்கை நம்பிக்கையில் கிடைக்கும் பாதுகாப்பு, மனைவி, மக்கள், சொத்து, பணம், புகழ் இவற்றால் கிடைக்கும் பாதுகாப்பு போன்ற பாதுகாப்புகளை மனம் தேடியலையும் வரை, பயம் இருந்து கொண்டேதானிருக்கும். எந்த வகை பாதுகாப்பைப் பெற்றிருந்தாலும், அதை இழந்து விடுவோமோ என்ற பயம் இருந்து கொண்டே இருக்கும்.

மனோரீதியில் பாதுகாப்புடனும், நம்பிக்கையுடனும், விஷய ஞானத்துடன் இருக்கும் ஒருவர், மனதில் பயத்தோடு இருக்கிறார். அவருக்கு பாவம், புண்ணியம் பற்றியெல்லாம் நன்கு தெரியும். அவர் இருமை நிலையின் போராட்டத்தில் சிக்கிக் கொள்கிறார். பயம் இல்லாதவரின் மனம், பாதுகாப்பைத் தேடி அலைவதில்லை. அத்தகைய மனதில், அன்பு குடிகொண்டிருக்கும்.

அன்பு ஒன்று மட்டும்தான் உண்மையான புரட்சியாக இருப்பதால், ஒருவர் அன்புள்ளம் கொண்டவராக இருக்கும்போது, சமூக விரோதச் செயல்களைச் செய்யத் தூண்டும் ஆசைகளிலிருந்து விடுபட்டவராக, பாவங்களிலிருந்து விடுபட்டவராக இருக்கிறார். உண்மையான அன்புள்ளம் கொண்டிருப்பது, சுலபமாக அடையக் கூடியதல்ல. ஒத்திசைவின் மூலமும், அதிகாரத்திற்கு அடிபணிதல் மூலமும், தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்ளும் பயம் ஒருவரிடமிருக்கும் போது, அன்பு என்ற சொல்லுக்கு அவரைப் பொறுத்தவரை அர்த்தமேதுமில்லை. மரபு வழியில், விஷய ஞானத்தில் கட்டுண்டு, சதா பலனை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் மனம், என்றுமே பயத்திலிருந்து விடுதலை பெற முடியாது. பயமும், இருளும், ஒளியை என்றும் காண இயலாது.

உள்மனப் புரட்சி,
அத்தியாயம் - 2.

நாம் எதைத் தேடுகிறோம் ?

நம்மில் பெரும்பாலோர் எந்த ஒன்றைத் தேடிக் கொண்டிருக்கிறோம் ? நாம் ஒவ்வொருவரும் எதை நாடுகிறோம் ? குறிப்பாக, இந்த அமைதியற்ற உலகில் ஒவ்வொருவரும் ஒருவித மகிழ்ச்சியை, ஒரு புகலிடத்தை, ஒரு வித அமைதியைக் காண முயலும்போது, எதைத்தான் தேடுகிறோம், எதைக்கண்டு பிடிக்க முயல்கிறோம், என்பதை அறிந்து கொள்வது உண்மையில் முக்கியமானது. ஒரு வேளை நம்மில் பெரும்பாலோர் ஒருவித மகிழ்ச்சியை, ஒரு வித அமைதியைத் தேடுகிறோம் போலிருக்கிறது. கொந்தளிப்பும், யுத்தங்களும், கருத்து வேறுபாடுகளும், சச்சரவுகளும் நிறைந்த உலகில் அமைதி இருக்கக் கூடிய ஒரு புகலிடத்தை நாம் நாடுகிறோம். அதைத்தான் நம்மில் பலரும் விரும்புகிறோம் என்று நினைக்கிறேன். ஆகவே, நாம் ஒரு தலைவரிடமிருந்து இன்னொரு தலைவரை, ஒரு மத அமைப்பிலிருந்து இன்னொன்றை, ஒரு குருவிடமிருந்து இன்னொரு குருவை நாடிப் பின்பற்றுகிறோம்.

நாம் மகிழ்ச்சியைத் தேடுகிறோமா, அல்லது ஒரு வித மகிழ்ச்சியைத் தரும் என்று நம்புகின்ற ஒரு மனத் திருப்தியைத் தேடுகிறோமா ? மகிழ்ச்சிக்கும், மனத் திருப்திக்கும் இடையில் வேறுபாடு இருக்கிறது. நீங்கள் மகிழ்ச்சியைத் தேட முடியுமா ? ஒருவேளை நீங்கள் மனத் திருப்தியைக் காணலாம். ஆனால், மகிழ்ச்சியை நீங்கள் காண முடியாது. மகிழ்ச்சி ஒன்றிலிருந்து பெறப்படுவது; அது மற்ற ஒரு பொருளின் உப பொருள். ஆகவே, பெருமளவில் அக்கறையும், கவனமும் சிந்தனையும், கவனிப்பும் தேவைப்படும் ஒன்றுக்கு நம்முடைய மனத்தையும் இதயத்தையும் கொடுப்பதற்கு முன்னே, நாம் எதைத் தேடுகிறோம் என்பதைக் கண்டு கொள்ள வேண்டுமல்லவா ? அது மகிழ்ச்சியா அல்லது மனத் திருப்தியா ? நம்மில் பலர் மனத் திருப்தியைத்தான் தேடுகிறோம் என்று நான் அஞ்சுகிறேன். நாம் திருப்தியடைய விரும்புகிறோம். தேடியதன் பின் முடிவில் ஒரு நிறைவு உணர்வைப் பெற விரும்புகிறோம்.

சரி, ஒருவர் அமைதியைப் பெற விரும்பினால் அதை வெகு சுலபமாக அடைந்து விட முடியும். ஒரு குறிப்பிட்ட கொள்கைக்காக, கருத்துக்காகக் கண்ணை மூடிக் கொண்டு தன்னை அதில் ஈடுபடுத்திக் கொண்டு, ஒருவர் அதில் ஒதுங்கிக் கொள்ளலாம். உண்மையில் அது பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதில்லை. மூடி மறைத்துக் கொள்ளும் ஒரு கருத்தில், ஒதுங்கிக் கொள்வது போராட்டத்திலிருந்து விடுதலை அல்ல. ஆகவே, உள்ளேயும் வெளியிலும் ஒவ்வொருவரும் எதை விரும்புகிறோம் என்பதை நாம் கண்டறிய வேண்டுமல்லவா ? அதில் நாம் தெளிவாக இருந்தால், பின் நாம் எந்த குருவிடமோ, எந்த தேவாலயத்திற்கோ, எந்த அமைப்புக்கோ, எங்குமே போக வேண்டியதில்லை. ஆகவே, நமக்குள்ளே நம்முடைய உட்கருத்து என்ன என்பதில் தெளிவாக இருப்பதில்தான் நம்முடைய இடர்ப்பாடு இருக்கிறது அல்லவா ? நாம் தெளிவாக இருக்க முடியுமா ?

ஆராய்வதன் மூலமாகவோ அல்லது மற்றவர்கள், மிகச் சிறந்த குருவிலிருந்து, பக்கத்தில் உள்ள மாதா கோவில் பிரசங்கி வரை என்ன சொல்கிறார்கள் என்று தெரிந்து கொள்வதன் மூலமாகவோ அந்தத் தெளிவு வர முடியுமா ? அதைக் கண்டுபிடிக்க நீங்கள் யாரிடமாவது போக வேண்டுமா ? ஆனாலும், அதைத்தான் நாம் செய்து கொண்டிருக்கிறோம் அல்லவா ? கணக்கற்ற நூல்களைப் படிக்கிறோம். பலதரப்பட்ட ஸ்தாபனங்களில் சேர்கிறோம். அதன் மூலம், நம்முடைய வாழ்க்கையின் அ வ ல ங் க ளு க் கு ம் , போராட்டத்திற்கும் பரிகாரம் காண முயல்கிறோம். அல்லது, அதை எல்லாம் செய்யாவிட்டால், நாம் கண்டு பிடித்துவிட்டோம் என்று எண்ணிக் கொள்கிறோம். அதாவது, ஒரு குறிப்பிட்ட ஸ்தாபனமோ, குறிப்பிட்ட குருவோ, குறிப்பிட்ட நூலோ நமக்குத் திருப்தி அளிக்கிறது என்று சொல்கிறோம். அதிலே நமக்கு வேண்டிய எல்லாவற்றையும் கண்டு கொள்கிறோம். அதிலேயே மறைந்து, இறுகிப் போய் விடுகிறோம்.

இந்தக் குழப்பத்திற்கு ஊடே ஏதோ ஒன்று நிலையானது, ஏதோ ஒன்று முடிவற்றது, ஏதோ ஒன்று மெய்ப்பொருள், கடவுள், உண்மை என்று இருப்பதாகத் தேடுகிறோமல்லவா ? பெயர் எதுவாக வேண்டுமானாலும் இருக்கட்டும்; உண்மையில் வார்த்தை பொருள் ஆகாது. ஆகவே, நாம் வார்த்தைகளில் சிக்கிக் கொள்ள வேண்டாம். அதைத் தெ ரா ழி ல் மு றை ச் சொற்பொழிவாளர்களுக்கு விட்டு விடுவோம். நிலையான ஒன்றுக்கான தேடல் இருக்கிறதல்லவா ? நம்மில் பலரிடமும் இது இருக்கிறது. ஏதோ ஒன்றைப் பற்றிக் கொள்ள, ஏதோ ஒன்று நமக்கு நம்பிக்கை ஊட்டும், உறுதி தரும், தொடர்ந்த ஆர்வத்தையும், தொடர்ந்த உறுதிப்பாட்டையும் கொடுக்கும் என்று தேடுகிறோம். ஏனெனில்,

நம்மில் நாம் உறுதியாக இல்லை. நம்மை நமக்குத் தெரியவில்லை. கண்கூடாக உள்ளவை பற்றி நமக்கு மிகுதியாகத் தெரியும். புத்தகங்கள், அவற்றைப் பற்றிச் சொல்லியிருப்பதை அறிவோம். நமக்கு நாமே தெரிந்து கொள்ளவில்லை. நேரடியான அனுபவம் நமக்கு இல்லை.

நிலையானது என்று எதைக் கூறுகிறோம் ? நாம் தேடுகிற எது நமக்கு நிலையானதைத் தரும் அல்லது தரக்கூடும் என்று நம்புகிறோம் ? நிலைத்திருக்கக் கூடிய மகிழ்ச்சியையும், நிலைத்திருக்கும் திருப்தியையும், நி லை த் தி ரு க் கு ம் உறுதிப்பாட்டையும் நாம் தேடவில்லையா ? என்றும் நின்று நிலைத்திருக்கக் கூடிய ஒன்றை, திருப்தி அளிக்கும் ஒன்றை வேண்டுகிறோம். வார்த்தைகளையும், சொல் தொடர்களையும் களைந்து விட்டு, நேரிடையாகப் பார்த்தால், இதைத் தான் நாம் வேண்டுகிறோம். நிரந்தரமான இன்பத்தை, நிரந்தரமான திருப்தியை விரும்புகிறோம். அதை உண்மை என்றும் கடவுள் என்றும் அல்லது நீங்கள் விரும்புகிற பெயரில் அழைக்கிறோம்.

மிக்க நல்லது. நாம் இன்பத்தை விரும்புகிறோம். இது நயமில்லாது சொல்லப்பட்டதாக இருக்கலாம். ஆனால், உண்மையில் அதைத்தான் நாம் விரும்புகிறோம். இன்பத்தைத் தரும் அறிவு, நாளை மாய்ந்து போகாத திருப்தி, இன்பத்தைத் தரும் அனுபவம் - இவற்றையே விரும்புகிறோம். நாம் பலதரப்பட்ட திருப்திகளைச் சேதித்து விட்டோம். அவை எல்லாம் மறைந்து போய் விட்டன. ஆனால், கடவுளிலும், மெய்ப்பொருளிலும் நிரந்தர திருப்தியைக் காண்பதில் இப்பொழுது நம்பிக்கை கொண்டிருக்கிறோம். உண்மையில் அதைத்தான் நாம் தேடிக் கொ ண் டி ரு க் கி ரோ ம் . சாமர்த்தியசாலியும், முட்டாளும், கொள்கைவாதியும், எதையோ தேடும் நடை முறை வாதியும்,

அதைத்தான் தேடுகின்றார்கள். ஆனால், நிரந்தரமான திருப்தி என்று ஒன்றிருக்கிறதா ? நிலையாக இருக்கக் கூடிய ஒன்று இருக்கிறதா ? நிரந்தரமான திருப்தியை நீங்கள் தேடினால், அது கடவுளோ, உண்மையோ எதுவாகவோ இருக்கட்டும் - பெயர் ஒரு பொருட்டல்ல - நீங்கள் தேடுவது என்ன என்பதை நீங்கள் அறிந்து கொள்ள வேண்டுமல்லவா ? “நான் நிரந்தரமான மகிழ்ச்சியைத் தேடுகிறேன் !” என்று சொல்லும்போது - அது கடவுளோ, உண்மையோ எப்படியோ வைத்துக் கொள்ளுங்கள் - எது தேடுகிறதோ அதையும், தேடுகின்றவரையும், ஆராய்கின்றவரையும், நீங்கள் அறிந்து கொள்ள வேண்டுமல்லவா ? ஏனென்றால் நிரந்தரமான மகிழ்ச்சி, நிரந்தரமான பாதுகாப்பு என்று ஒன்று இல்லாமல் கூடப் போகலாம். உண்மை என்பது முற்றிலும் வேறுபட்ட ஒன்றாக இருக்கக்கூடும். அது முற்றிலுமே வேறுபட்டதுதான் - நீங்கள் பாப்பது, கருதிக் கொள்வது, வகுப்பது ஆகியவற்றிலிருந்து என்று நினைக்கிறேன். ஆகவே, நிரந்தரமான ஒன்றைத் தேடுவதற்கு முன் ‘தேடுகிறவரை’ அறிந்து கொள்வது அவசியமல்லவா ? தேடுகின்றவர், தேடுகின்ற பொருளிலிருந்தும் வேறுபட்டவரா ? “நான் மகிழ்ச்சியைத் தேடுகிறேன்” என்று சொல்லும்போது, தேடுகின்றவர் தேடும் பொருளிலிருந்து வேறானவரா ? எண்ணுகின்றவர் எண்ணத்திலிருந்தும் வேறானவரா ? இரண்டும் வேறுபட்ட தன்மைகள் என்பதைவிட ஒரே தன்மையாய் காணக்கூடியது எனலாம், அல்லவா ? ஆகவே, தேடுகின்றவர் எதைத் தேட முயல்கிறார் என்று அறியும் முன் தேடுகின்றவரை அறிந்து கொள்வது முக்கியமல்லவா ? ஆகவே, அமைதி, மகிழ்ச்சி, மெய்ப்பொருள், கடவுள் அல்லது நீங்கள் சொல்லக் கூடியதை மற்றொருவர் நமக்குக் கொடுக்கக் கூடுமா என்பதை நம்மை நாமே அக்கறையோடும், ஆழத்தோடும் கேட்க வேண்டிய கட்டத்திற்கு

வந்திருக்கிறோம். இந்த இடையற்ற தேடலும், இந்த ஏக்கமும், அந்த அரிய உணர்வான மெய்ப்பொருள் உணர்வை, அந்த சிருஷ்டிக்கும் இயல்பினைக் கொடுக்க முடியுமா? அது நம்மை நாமே உண்மையில் அறிந்து கொள்ளும்போது மட்டுமே வருகிறது. தன்னை அறிவது என்பது தேடுவதன் மூலமோ, ஒருவரைப் பின்பற்றுவதன் மூலமோ, ஒரு குறிப்பிட்ட ஸ்தாபனத்தைச் சேர்ந்திருப்பதன் மூலமோ, நூல்களைப் படிப்பதன் மூலமோ, இன்னும் இப்படிப்பட்டவை மூலம் பெறக்கூடியதா? இது தான் பிரதான விவகாரம், அல்லவா?

அதாவது, நான் என்னை அறிந்து கொள்ளாத வரையில், என் சிந்தனைக்கு அடிப்படை இல்லை. என்னுடைய தேடல் முழுவதும் வீணே. மாயைகளில் நான் தப்பித்துக் கொள்ளலாம். கருத்து வேறுபாடுகள், சச்சரவுகள், போராட்டங்களிலிருந்து நான் ஓடி விடலாம். மற்றொருவரை நான் துதிக்கலாம். மற்றொருவரை என்னுடைய விமோசனத்திற்காக நாடலாம். ஆனால், நான் என்னைப் பற்றிய அறியாமையிலிருக்கும் வரை, என்னுடைய முழு இயக்கத்தையும் உணராதவரை, என் சிந்தனைக்கோ, அன்புணர்வுக்கோ, செயல்பாட்டிற்கோ எந்தவித அடிப்படையும் இல்லை.

ஆனால், அதுதான் நாம் கடைசியாக விரும்புவது; அதாவது, நம்மை அறிந்து கொள்வது. உண்மையில் அந்த ஓர் அஸ்திவாரத்தின் மேல்தான் நாம் கட்ட முடியும். ஆனால், கட்டுவதற்கு முன், மாற்றுவதற்கு முன், கண்டனம் செய்யவோ, அழிக்கவோ முற்படு முன் “நாம்” என்பது என்ன என்பதை நாம் அறிய வேண்டும்.

மாறாக குருமார்களைத் தேடுவதும், மாற்றுவதும், யோகப்பயிற்சி செய்வதும், மூச்சடக்குவதும், சடங்குகள் செய்வதும், மாஸ்டர்களைப் பின்பற்றுவதும், இன்ன பிறவும் முற்றிலும் பயனற்றதே. அதற்கு அர்த்தமே இல்லை- நாம் பின்பற்றக் கூடிய அந்த மனிதர்களே,

“உன்னைக் கற்றறிந்து கொள்” என்று சொன்ன போதிலும் கூட. ஏனெனில், நாம் என்னவோ அது தான் உலகம்; நாம் சிறுமை தந்தனத்தோடு, பொறாமையோடு, வீண் பெருமையோடு, பேராசையோடு இருந்தால், அதைத்தான் நம்மைச் சுற்றி உற்பத்தி செய்கிறோம். அந்தச் சமூகத்தில்தான் நாம் வாழ்கிறோம்.

எனக்குத் தோன்றுவதென்னவென்றால், நாம் மெய்ப்பொருளை, கடவுளைக் காணத் தொடங்கும் பயணத்தில் ஈடுபடும் முன்னரே, செயல்படும் முன்னரே, இன்னொருவரோடு உறவு கொள்ளும் முன்னரே - அதாவது சமூகத்தோடு - நம்மை நாம் அறிந்து கொள்வது முதலில் முக்கியம். இதில் முதலில் முழுவதும் அக்கறை கொண்ட ஒருவரைத்தான் நான் கருத்துள்ள மனிதர் என்று கருதுகிறேன்; ஒரு குறிப்பிட்ட குறிக்கோளை எப்படி அடைவது என்ற கருத்துக் கொண்டவரையல்ல. ஏனென்றால், நானும் நீங்களும் நம்மை அறிந்து கொள்ளாவிட்டால், நடைமுறையில், சமூகத்தில், உறவில், நாம் செய்யும் எதிலும் நம்மால் எப்படி ஒரு மாற்றத்தைக் கொண்டு வர முடியும்? அதனால் தன்னை அறிவது என்பது உறவுக்கு எதிரானதே தான், தனிமைப்படுத்தப்படுவதோ அல்ல. மக்கள் கூட்டத்திற்கு எதிராக, மற்றவருக்கு எதிராக, அது தனிப்பட்டவருக்கு, தனக்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பதாகாது.

உங்களை நீங்கள் தெரிந்து கொள்ளாமல், உங்கள் தனிவழிச் சிந்தனை ஓட்டத்தைத் தெரிந்து கொள்ளாமல், ஏன் சிலவற்றைப் பற்றிச் சிந்திக்கிறீர்கள் என்று தெரிந்து கொள்ளாமல், உங்களின் உருவாக்கப்பட்ட நிலையின் பின்னணியைத் தெரிந்து கொள்ளாமல், நீங்கள் கலை, சமயம் பற்றி, உங்கள் நாடு, உங்கள் அயலவர் பற்றி, உங்களைப் பற்றி ஏன் சில வித நம்பிக்கைகளைக் கொண்டிருக்கிறீர்கள் என்று தெரிந்து கொள்ளாமல் எதைப் பற்றியும் உண்மையாக உங்களால்

எப்படிச் சிந்திக்க முடியும்? உங்கள் பின்னணியைத் தெரிந்து கொள்ளாமல், உங்கள் சிந்தனையின் சாரத்தைத் தெரிந்து கொள்ளாமல், அது எங்கிருந்து வருகிறது என்று தெரிந்து கொள்ளாமல், நீங்கள் தேடுவது முற்றிலும் பயனற்றது. உங்கள் செயல் அர்த்தமற்றது, அல்லவா? நீங்கள் அமெரிக்கராக இருக்கலாம்; அல்லது இந்துவாக இருக்கலாம்; உங்கள் மதம் எதுவாக இருந்தாலும் அதற்கு அர்த்தமே இல்லை.

போர்கள், தேசிய எதிர்ப்புணர்வுகள், போராட்டங்கள் ஆகிய முழுக் குழப்பத்தையும் புரிந்து கொள்வதற்கு முன், வாழ்வின் முடிவான குறிக்கோள் என்ன என்று கண்டு பிடிப்பதற்கு முன், நம்மிலிருந்து நாம் தொடங்க வேண்டும், அல்லவா? இது மிகவும் எளிதாகப்படுகிறது. ஆனால், மிகக் கடினமானது. ஒருவர் தன்னைப் பின்பொருள் பார்க்கவும். சிந்தனைகள் எப்படிச் செயல்படுகின்றன என்று காணவும், மிகுந்த விழிப்போடுருக்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான் ஒருவர் தன்னுடைய புதிரான சிந்தனை, புதிலளிப்பு, உணர்ச்சிகள் ஆகியவற்றுக்கு விழிப்புடனிருந்து தன்னைப்பற்றி மட்டுமல்லாமல், தான் உறவு கொண்டுள்ள மற்றவரைப் பற்றியும் மிகுதியாக அறிந்து கொள்ளும் நிலை ஏற்படுகிறது.

தன்னை அறிந்து கொள்வது என்பது, செயல்படுவதில் அதாவது உறவில் தன்னைக் கற்றறிவதாகும். இதில் கடினம் என்னவென்றால், நாம் பொறுமையற்றவர்களாக இருக்கிறோம். நாம் போக வேண்டும்; ஒரு முடிவை அடைய வேண்டும்; ஆகவே, நமக்கு நம்மைப் பற்றிக் கற்றறிய, நோக்க, வாய்ப்புக் கொடுக்கும் காலமோ, சந்தர்ப்பமோ இல்லாமல் போய் விடுகிறது. மாறாகப் பலவிதமான செய்கைகளுக்கும் நாம் கட்டப்பாடுடையவர்களாக இருக்கிறோம். பணம் சம்பாதிப்பது, குழந்தைகளை வளர்ப்பது, இப்படிப் பல. அல்லது ஏதாவது அமைப்புகளின் பொறுப்புகளை ஏற்றுக் கொள்கிறோம். பல விதத்தில்

நாம் கடமைப் பட்டிருப்பதால், தன்னுள் அறிவதற்கோ, நோக்குவதற்கோ, நமக்கு நேரமே இல்லை. ஆகவே, எதிர் நிகழ்வுக்கான (Reaction) பொறுப்பு தன்னையே சாரும்; மற்றவரை அல்ல.

குருக்களைப் பின்பற்றுவதும், அவர்கள் வழிமுறைகளைக் கடைப்பிடிப்பதும், எதைப் பற்றியாவது கடைசியாக வந்த புத்தகங்களைப் படிப்பதும், இப்படிப் பலவும் உலகம் முழுவதிலும் காணப்படுகிறது. இது முற்றிலும் வெறுமையானது, வீணானது என்று எனக்குப் படுகிறது. ஏனெனில், நீங்கள் பூமி முழுவதும் சுற்றி வந்தாலும், கடைசியில் உங்களிடத்தில் தான் வந்து சேர வேண்டும். நம்மில் பலரும் நம்மைப்பற்றி முழுவதுமாகத் தெரிந்து கொள்ளாததால், நம்முடைய சிந்தனை, உணர்வு, செயல்பாடு ஆகியவற்றின் நடைமுறையைத் தெளிவாகப் பார்ப்பது என்பது மிகக் கடினமாகி விடுகிறது.

உங்களைப் பற்றி எவ்வளவு தெரிந்து கொள்கிறீர்களோ, அவ்வளவுக்குத் தெளிவு ஏற்படுகிறது. தன்னை அறிவதற்கு முடிவே இல்லை. நீங்கள் ஒரு சாதனைக்கோ, ஒரு முடிவுக்கோ வந்து விடுவதில்லை. அது ஒரு முடிவற்ற ஆறு. அதை ஒருவர் கற்கக் கற்க, உள்ளே செல்லச் செல்ல, அமைதி காண்கிறது. தன்னை அறிவதால்- தன்னைக் கட்டுப்படுத்துவதால் அல்ல - மனம் அமைதியடையும் போதுதான் அந்த அமைதியில், அந்த நிசப்தத்தில் மெய்ப்பொருள் தோற்றம் கொள்கிறது. அதன் பின்னரே ஆனந்தம் இருக்க முடியும்; சிருஷ்டி பூர்வமான செயல்பாடு இருக்க முடியும். இதை விளங்கிக் கொள்ளாமல், இந்த அனுபவம் இல்லாமல், புத்தகங்கள் படிப்பது, கூட்டங்களுக்குப் போவது, பிரச்சாரம் செய்வது எல்லாம் சிறு பிள்ளை தனமானது. பொருளற்ற வெறும் வெட்டிவேலை. ஆனால், ஒருவர் தன்னை அறிந்து கொள்ளும்போது,

அதன்மூலம் அந்த சிருஷ்டிபூர்வமான மகிழ்ச்சியைப் கொண்டு வரும் போது, மனத்தின்பால் படாத ஒன்றை அனுபவிக்கும்போது, அதில் ஒரு பெரும் மாறுதல் நம்மை ஓட்டிய உடனடி உறவுகளில் ஏற்படக்கூடும். ஆகவே, நாம் வாழ்கின்ற உலகிலும் அவ்வாறே ஏற்படும்.

விடுதலை: துவக்கமும் முடிவும். அத்தியாயம்.2.

Published in February, June & October.
Registered with The Registrar of Newspapers
for India under No. TNTAM/2006/17823

Periodical

If undelivered please return to:
KRISHNAMURTI FOUNDATION INDIA
Vasanta Vihar, 124,126 (Old 64, 65) Greenways Road
Chennai - 600 028. Tel: 24937803/24937596
E-mail: publications@kfionline.org
Websites: www.kfionline.org / www.jkrishnamurti.org